

A Nyugat karácsonya

2020 december 25. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Isten nélkül lehet élni. De meghalni nagyon nehéz.

Az adventi id?szak a várakozásról, az „úrjövetr?l” szól. A mostani advent azonban, ahogy maga az év is, más volt, mint a többi. Persze minden év más – mondhatnánk, hiszen nem léphetünk kétszer ugyanabba folyóba: másodjára már a folyó vize is más és mi is változunk. Ugyanakkor valamennyi ünnepnek, kiemelten a karácsonynak megvan a maga állandó ritmikája. Egyszerre van tehát ilyenkor jelen a változás, a „más” jelleg (nem, nem úgy értem a „másságot”) és az örökkévalóság felé történ? fordulás.

A keresztyén szellem, „testtartás” – nevezzük akárhogy – a kett? közül az Örökkévalót tartja természetesen magasabb rend?nek, Isten, a Teremtés nem „volt”, „van” vagy „lesz”, hanem örök, állandó (vö. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ? egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ? benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”). Az e világon túli, a transzcendens tehát id?tlen, a mi racionalitásra hajló gondolkodásmódunkkal igazából fel sem fogható – csak a hit által befogadható –, hiszen hogyan is tudnánk ésszel megérteni például, hogy „a feltámadáskor sem nem házasodnak, sem férjhez nem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az Isten angyalai a mennyben”?

És miközben a várakozás maga elevenebbé varázsolja az e világon túlit, mint amilyennek a létez? dolgokat egyébként láthatjuk, mi itt a földi létben, ha nem is feltétlen fejl?dünk, de bizonyosan változunk. Ezért lehet az adventi és karácsonyi várakozás is más és más, miközben a várakozás tárgya és lényege maga az Örökkévaló. De hogy ne csak metaszint? értekezésekr?l essék szó, pillantsunk arra is, hogy „emberi szempontból” mi változott, miért is volt más ez az év, ez az advent, mint a korábbiak.

Értelemszer?en adódna a válasz, hogy a koronavírus-járvány miatt, amely – ha nem is mint egy pestis, de – fenekestül felforgatta életünket. Aztán persze ott vannak az új, médiapolitikai vagy migrációs után költségvetési dimenzióval b?vül? jogállamiságiviták az „uniós értékekr?l”, a demokráciáról szóló diskurzusok. Valamennyit szintén egyfajta profán „várakozás” lengi körül, hogy valahogyan, valamikor jön majd a megoldás, a nagy „válasz”, ami feloldja a helyzetet. Ezeknek a várakozásoknak – legyenek reálisabbak, mint például a vakcina vagy utópisztikusak, mint a politikai viták esetében – közös jellemz?jük, hogy az „üdvözítést” nyugatról vagy „a Nyugattól” remélik.

Van azonban ezeknek a szekuláris, e világi dolgokra koncentráló várakozásoknak egy olyan vetülete, melyr?l manapság kevés szó esik, és – bár önmagunktól idézni nem ill? dolog, most tegyünk kivételt – én is csak mellékesen utaltam rá e hasábokon pár hete az uniós integráció elindulásának morális alapjai kapcsán: „Szép csendben elfelejt?dött, hogy a békés építkezés lehet?ségének, annak érdemi küls? (katonai) fenyegetettségekt?l való mentességének ára volt: az, hogy ennek a Lajtától keletre lév? országok nem lehettek a részesei, ugyanis kommunista elnyomás alá kerültek.”

Arra igyekeztem utalni, hogy a Nyugat még az eddigieknél is szerencsésebb „történelmi fejl?dése” együtt járt a szovjetekkel való kiegyezéssel. És ezen kiegyezéssel a hátuk mögött – mely nekik prosperitást, nekünk 45 évnyi diktatúrát hozott – papolnak most jogállamisági kritériumokról, „normális demokráciákról” meg arról, hogy mennyi pénzt hajlandók áldozni egyféle könyöradományként az évtizedekkel ezel?tt cserben hagyott felebarátaiknak. S?t ha egyet még hátrébb lépünk, az a kép tárul elénk, hogy a Nyugat gy?zedelmességét, a „mi a jó oldalon álltunk” élményét hirdet? erkölcsi fels?bbrend?sége lényegében a nácik ellenében a szovjetekkel történ? lepaktálásban gyökerezik. Az 1940-ben a szovjetek által elkövetett katy?i mészárlás évtizedekig nyugati segítséggel történ? eltussolásának „tanulságaiból” kiindulva így fogalmazza ezt meg Schmidt Mária: „Háborús szövetségeseik pedig azért tettek meg mindent annak érdekében, hogy a szovjetek tömeggyilkosságai ne leplez?djenek le, nehogy kiderüljön, hogy az egyik emberellenes rendszerrel szövetkeztek a másik legy?zésére. Ez ugyanis megkérd?jelezte volna azt, hogy a második világháborúban a Nyugat kizárólag a szabadság és demokrácia kiteljesítéséért vívott igazságos és nemes küzdelmet, és megsemmisítette volna erkölcsi fölényüket, amit a mai napig erre az érvelésre alapoznak.”

Orwell Állatfarmjának egyik részében a „nép” rájön, hogy igazából már nem is emlékszik, miért, milyen módon jött létre a rendszer, amelyben él. Egy híres magatartás-kutató, Konrad Lorenz a hagyományok szelekciójaként írja ezt le: egyes civilizációk a „fejl?dés” egy bizonyos fokán már nem értik azokat a hagyományokat, tudásmintákat, melyek egyébként a közös múlt részei. Mi ne tegyünk így – se a nácizmus, se a kommunizmus irtózatos b?neivel, s ne felejtsük a mai Nyugat állítólagosan szepl?telen fogantatásának körülményeit.

A Nyugatnak azért nincs joga bárkit kioktatni bármib?l, mert álságos moralizálásuk kétes történelmi

alapokon nyugszik. Két ördög közül az egyikkel bizony lepaktáltak. Ez akkor – mondjuk így – politikai szükségszer?ség volt. Csakhogy utána ennek viszolyogtató jellegét nem vallották meg – még azt se mondták, hogy pár Unicumot azért meg kellett inniuk el?tte –, annak terhes örökségével nem számoltak le. S?t a végeredményt patyolattisztára igyekeztek mosni, a mocskos foltok kihipózása pedig azt a célt szolgálta, hogy utóbb a morál tanítómestereiként léphessenek fel éppen azokkal szemben, akik az ördögi alku valós elszenved?i voltak.

És ne legyenek illúzióink, ez az álságos „magasságban lebegés” szolgál alapul ma arra, hogy a mindenkori jobboldalt protofasisztának bélyegezzék, összemossák a „szél?jobboldallal”, de alapvet?en arra is, hogy a bármikori liberálisoknak, „szociáldemokratáknak” – ha nem is ill?, de – bocsánatos b?n legyen összefogni a posztkommunistákkal, ha a helyzet úgy kívánja. És a maga beteges logikájával ez a képlet igaz a hazai viszonyokra is: a valóban radikális, szél?jobboldali pártból mára „néppárttá” vedlett Jobbik így foghat össze legitim és indokolható módon Gyurcsánnyal és a kommunista utódpárttal, hiszen még mindig ?k a „kisebbik rossz” a krisztofasiszta Fidesszel szemben.

Ahogy említettem, az advent a várakozás id?szaka. Nekünk, embereknek minden gyarlóságunkkal és esend?ségünkkel meg kell próbálnunk az Örökkévaló felé fordulni, még akkor is, ha tudjuk: egyedül, Isten segítsége nélkül nem remélhetünk megváltást. „Mert kegyelemb?l tartattatok meg, hit által; és ez nem t?letek van: Isten ajándéka ez.” Ugyanakkor nem feledhetjük, hogy itt, a Földön mi történt korábban, legf?képpen azt nem, mit is tettek pár évtizede azok, akik ma el akarják magyarázni nekünk, erkölcsileg mi helyes és helytelen – egy új, Istent?l „megtisztított” globális pszeudovallás nevében. Ez az, amit nem értett a Nyugat se korábban, és el is felejtett idén karácsonyra: hogy persze, Isten nélkül lehet élni. De meghalni nagyon nehéz.

Szánthó Miklós

A szerz? az Alapjogokért Központ igazgatója

www.magyarnemzet.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló